

یزد

سمانه ملازینلی

عکس‌ها:

مجید دهقانی زاده

گزارشی از مراسم چای بده و چای بریزی مجلس روضه امام حسین (ع) در یزد

چای چایخانه امام حسین (علیه السلام) مزه دیگری دارد

● چای روضه، شفا می‌دهد

جمعیت هر لحظه بیشتر می‌شود و صدای تق تق استکان و نعلبکی‌ها با صدای روضه‌خوان همراه شده است. بو و عطر چای امام حسین (ع) در فضا پیچیده، حاج علی طیب حواسش هست کسانی که تازه وارد مجلس شده‌اند کجا نشستند تا استکان‌های چای را که چای بریز ریخته و چند جوان در تال گذاشته‌اند، بردارد، یکی یکی توی دست راستش جا بدهد و به سمت مردم برود، او آرام و با طمأنینه برمی‌گردد و دوباره لب تخت می‌نشیند و صحبت‌هایش را ادامه می‌دهد: «هشت تال را در دست راست می‌گیرم و یکی در دست چپ و وارد جمعیت می‌شوم، باید حواسم باشد که چای جلو تازه وارد مجلس بگذارم، برای چای بده عیب است که شخصی وارد روضه شود و چای نخورده بیرون برود، در تمام عمری که چای بده بوده‌ام کسی تا به حال از من ناراضی نبوده یا پشت سرم نگفته حاج علی طیب من را ندید و چای امام حسین (ع) را جلویم نگذاشت. مردم به‌خاطر خوردن چای امام حسین (ع) هم هست که به روضه می‌آیند، فقط نمی‌آیند که بنشینند و به روضه گوش کنند، چای روضه را شفا دهند می‌دانند، چای چایخانه امام حسین (ع) مزه دیگری دارد، با بقیه چای‌ها فرق می‌کند و گر نه که در خانه همه چای هست، مردم می‌آیند تا چای روضه را بخورند و شفا بگیرند».

● همه عمر، نوکری کرده‌ام

حاج علی طیب با اینکه عصا دارد و پایش در تصادف آسیب دیده است باز خود را ملزم می‌داند هنگامی که جوان‌ها و کودکان علاقه‌مند، قند پای تال‌ها ریختند و استکان‌ها را شسته و آماده کردند، استکان‌های پر از چای را از توی سینی بردارد و توی تال بگذارد و دوباره راهی جمعیت شود. جوان‌ترها استکان‌ها را در مجلس ورمی‌چینند که حاج علی طیب نگاهشان می‌کند، بغضی که راه گلویش را گرفته با شروع صحبت‌هایش می‌ترکد، او با اشک‌هایی که روی صورت پر چین و چروکش می‌ریزد، می‌گوید: «کیف

مجلس امام حسین (ع) را فقط روضه و هیئت‌ش، خواستنی نمی‌کند، چایخانه‌ای که در گوشه هر مجلسی به راه است آن جا را گرم نگه می‌دارد. مگر می‌شود کسی از در مجلس روضه وارد شود، پای روضه‌خوان بنشیند و چای روضه امام حسین (ع) را نخورده بیرون برود. در یزد همه می‌دانند هر جا روضه‌ای برپا می‌شود مجلس، «چای بریز» و «چای بده» هم دارد. ردیف کردن بساط چایخانه و بودن در جایگاه چای بریز و چای بده آن قدر مهم است که هرکسی نمی‌تواند پای سماور بنشیند و چای بریزد یا همه کس نمی‌توانند تال‌ها را در دست بگیرند و به مردم چای بدهند، این کار بلدی می‌خواهد و باید سال‌ها در روضه‌ها و هیئت‌ها، نوکری امام حسین (ع) را کرده باشی تا تجربه کسب کنی و بتوانی چای بریز و چای بده مجلس امام حسین (ع) شوی. مثل «حاج علی طیب» که از بنیان‌گذاران هیئت بعثت است و از وقتی یادش می‌آید در روضه‌ها استکان ورچیده (جمع کرده) و قند پای تال ریخته تا کم کم توانسته نام چای بده را از آن خودش کند. او که اکنون ۸۰ سال سن دارد هنوز هم تا می‌تواند در روضه‌ها چای می‌دهد و خسته که شد گوشه‌ای می‌نشیند و مستمع روضه می‌شود.

حاج علی طیب، لب تخت کنار بساط چایخانه نشسته و از زمان قدیم می‌گوید که عشق این را داشته در مجالس امام حسین (ع) چای بدهد: «از وقتی خودم را شناختم دنبال کار امام حسین (ع) بودم، عشق این را داشتم که همراه مرحوم پدرم حاج حسن طیب که او هم چای بده مجالس بود، بروم و استکان‌ها را بشویم، آبجوش بیاورم، قند پای تال بریزم و استکان‌ها را بچینم و خلاصه هرکاری بود انجام می‌دادم.

دوست داشتم که من هم روزی بتوانم چای بده روضه امام حسین (ع) شوم، چون این کار، بلدی می‌خواهد، تجربه می‌خواهد. باید بتوانی چندین تال که حاوی استکان نعلبکی و قند است را روی دست بگیری و دور مجلس بچرخانی و جلوی مردم بگذاری، چای بده روضه امام حسین (ع) شدن کم چیزی نیست و قسمت هرکسی نمی‌شود. من در مجلس ذکر مصیبت امام حسین (ع) نوکری کرده‌ام و هنوز هم می‌کنم».

فرش‌ها پهن شده‌اند، سقف، پوش کشیده شده است، صدای روضه‌خوان از بلندگو می‌آید و مردم بعد از نماز مغرب، کم کم به سمت خانه‌ای می‌آیند که با مهتابی سبزی که سرکوچه زده مردم را به مجلس امام حسین (ع) دعوت می‌کند، گوشه حیاط روی تخت بزرگی، سماور، قوری‌های بزرگ و تشت‌های استیل پر از استکان و نعلبکی به چشم می‌آید و این نشان می‌دهد چایخانه مجلس نیز به راه است.